

**CURTEA SUPREMĂ
DE JUSTIȚIE**

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului declarat de către Serghei Parasca, reprezentat de avocatul Nicolae Ciumac,

în cauza civilă, intentată la cererea de chemare în judecată depusă de Irina Iamandii împotriva lui Serghei Parasca privind partajul averii comune în devălmășie și încasarea cotei de $\frac{1}{2}$ din contravaloarea bunului mobil, precum și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 06 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău,

(Dosarul nr. 2ra-473/24

Nr. PIGD 2-18103526-01-2ra-12042024)

Recurs declarat după 01 septembrie 2023. Invocarea declarativă a art. 432 alin. (1)-(2) din Codul de procedură civilă nu constituie temei pentru admisibilitatea recursului. Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a ei.

Au examinat anterior cauza judecătoria:

Prima instanță: Judecătoria Orhei, sediul Telenesți (G. Popa)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (I. Secrieru, A. Braga, V. Mihaila)

27 mai 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților, admisibilitatea recursului declarat de către Serghei Parasca, reprezentat de avocatul Nicolae Ciumac,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din

Stela Procopciuc, *Președinte,*

Oxana Parfeni

Ion Munteanu, *judecători,*

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 08 iunie 2018, Irina Iamandii (Parasca), reprezentată de avocatul Igor Filip a depus cererea de chemare în judecată împotriva lui Serghei Parasca privind partajul averii comune în devălmășie și încasarea cotei de ½ din contravaloarea bunului mobil, precum și a cheltuielilor de judecată.

2. În motivarea cererii de chemare în judecată, reclamanta a relatat că s-a aflat în relații de căsătorie cu pârâtul Serghei Parasca până la 22 iunie 2017, aceasta fiind desfăcută pe cale judecătorească.

3. La desfacerea căsătoriei nu a solicitat împărțirea averii comune dobândite în timpul căsătoriei, fapt confirmat prin hotărârea de divorț.

4. Pe durata căsătoriei cu Serghei Parasca, au dobândit dreptul de proprietate asupra automobilului de model Volkswagen Transporter, cu numărul de caroserie ***** și motor *****, fabricat în anul 2003, care a fost înregistrat pe numele său, sub numărul de înmatriculare *****, fapt confirmat prin Extrasul din Registrul de evidență a mijloacelor de transport. Ulterior, la data de 14 iulie 2015, în baza procurii cu drept de contrapartidă eliberată de ea pe numele soțului său, automobilul a fost reînmatriculat pe numele lui Serghei Parasca.

5. În prezent pârâtul Serghei Parasca se află pe teritoriul Federației Ruse, unde se află și automobilul proprietate comună în devălmășie.

6. Astfel, întemeindu-și cererea de chemare în judecată pe prevederile art. 25 din Codul Familiei, Irina Parasca, reprezentată de avocatul Igor Filip, a solicitat împărțirea pe cote-părți a averii comune în devălmășie, cu încasarea contravalorii ½ cotă-parte din automobilul de marca Volkswagen Transporter, precum și a cheltuielilor de judecată.

7. Prin hotărârea din 03 mai 2023 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești s-a respins ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată înaintată de Irina Parasca.

8. La 16 mai 2023, Irina Parasca, reprezentată de avocatul Igor Filip a declarat apel, iar la 27 iulie 2023 a prezentat cererea de apel motivată împotriva hotărârii din 03 mai 2023 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești, solicitând casarea acesteia și emiterea unei noi hotărâri de admitere a cererii sale de chemare în judecată, precum și încasarea tuturor cheltuielilor de judecată suportate la examinarea prezentei cauze.

9. Prin decizia din 06 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău, s-a admis cererea de apel declarată de Irina Parasca.

S-a casat integral hotărârea din 03 mai 2023 a Judecătoriei Orhei, sediul Telenești și s-a pronunțat o nouă hotărâre după cum urmează:

S-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Irina Parasca.

S-a încasat din contul lui Serghei Parasca, în beneficiul Irinei Parasca contravaloarea la $\frac{1}{2}$ cotă-parte din automobilul de model Volkswagen Transporter, n/î *****, anul producerii 2003, în mărime de 35479,50 de lei, cheltuielile de judecată pentru achitarea taxei de stat în sumă de 150 de lei, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 2500 de lei.

S-a încasat din contul lui Serghei Parasca, în beneficiul statului taxa de stat în sumă de 914,38 de lei.

În rest, pretențiile de încasare a cheltuielilor de judecată s-au respins ca neîntemeiate.

10. Pentru a decide astfel, Curtea de Apel Chișinău, reieșind din materialele cauzei, a reținut că soții Irina și Serghei Parasca au fost căsătorii între 19 octombrie 2012 și 25 ianuarie 2017, iar în timpul căsătoriei au dobândit dreptul de proprietate asupra automobilului de model Volkswagen Transporter, cu numărul de caroserie ***** și motor *****, produs în anul 2003, inițial înregistrat pe numele Irinei Parasca, cu numărul de înmatriculare *****, fapt confirmat prin Extrasul din Registru, iar ulterior, la 14 iulie 2015, automobilul a fost reînmatriculat pe numele soțului, Serghei Parasca, în baza procurii eliberate de reclamantă.

11. Curtea de Apel Chișinău a constatat că, la data desfacerea căsătoriei, părțile nu au solicitat împărțirea averii comune, ceea ce confirmă că automobilul dobândit în timpul căsătoriei constituie proprietate comună în devălmășie, cotele-părți fiind egale, conform prevederilor art. 20 alin. (1), (3) din Codul Familiei, art. 371 alin. (1)-(2), art. 373 alin. (1) din Codul civil și art. 25 alin. (1)-(3) din Codul Familiei, care reglementează dreptul soților de a împărți proprietatea comună atât în timpul căsătoriei, cât și după desfacerea acesteia.

12. Instanța de apel a notat că, potrivit art. 361 alin. (1)-(2) și art. 363 alin. (1)-(3) Cod civil, bunurile comune trebuie împărțite proporțional cotei-părți a fiecărui coproprietar, iar în cazul bunurilor indivizibile, împărțirea se poate face prin atribuire cu sulțe sau prin vânzare și împărțirea prețului. Raportul de expertiză judiciară nr. 290 din 06 martie 2023 a stabilit că valoarea de piață a automobilului la 12 decembrie 2022 era de 70.959 lei (3.466 euro) și că partajarea în natură a bunului mobil nu era posibilă.

13. Curtea de Apel Chișinău a apreciat că argumentul instanței de fond privind încetarea dreptului de proprietate al reclamantei prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare din 15 iulie 2015 este neîntemeiat, întrucât automobilul a rămas în proprietatea comună a soților, iar modul de dobândire a dreptului de proprietate asupra bunului de către Serghei Parasca nu afectează natura juridică a acestuia.

14. Astfel, în temeiul art. 25 alin. (1)-(3) și art. 26 alin. (1)-(2) din Codul Familiei, art. 315 alin. (1)-(4), art. 361-363 și art. 369-373 ale Codului civil, Curtea de Apel Chișinău a încasat din contul lui Serghei Parasca, în beneficiul Irinei Parasca, a contravalorii cotei de ½ din automobilul Volkswagen Transporter, n/î *****, anul producerii 2003, în sumă de 35.479,50 de lei, a cheltuielilor de judecată pentru taxa de stat în sumă de 150 de lei, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 2.500 de lei, precum și din contul lui Serghei Parasca, în beneficiul statului, a diferenței de taxă de stat în sumă de 914,38 de lei, în rest pretențiile privind alte cheltuieli le-a respins ca neîntemeiate.

15. La 12 aprilie 2024, Serghei Parasca, reprezentat de avocatul Nicolae Ciumac a declarat recurs împotriva deciziei din 06 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea acesteia și menținerea hotărârii instanței de fond, sau remiterea cauzei spre rejudecare în prima instanță.

16. În motivarea recursului, Serghei Parasca, reprezentat de avocatul Nicolae Ciumac a invocat caracterul ilegal al deciziei din 06 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău, întrucât instanța de apel ar fi aplicat și interpretat eronat normele de drept material și i-ar fi încălcat dreptul la un proces echitabil garantat de art. 6 §1 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

17. Recurentul a susținut că instanța de apel nu a ținut cont de circumstanțele de fapt și de probe administrate în cauză, ignorând faptul că, la momentul desfacerii căsătoriei prin hotărârea din 25 ianuarie 2017, Irina Parasca însăși a declarat în cererea de divorț că nu deține bunuri în devălmășie împreună cu el, fapt menționat expres și în hotărârea judecătorească definitivă. Iar, în conformitate cu art. 123 din Codul de procedură civilă, faptele stabilite printr-o hotărâre irevocabilă nu mai pot fi contestate între aceleași părți.

18. De asemenea, recurentul a arătat că automobilul Volkswagen Transporter, obiect al litigiului, a fost legal înstrăinat, întrucât la 31 decembrie 2013 Irina Parasca i-a acordat procura autentică nr. 8863, prin care l-a împuternicit să dispună liber de mijlocul de transport, inclusiv să îl vândă la condițiile stabilite de el, iar la 14 iulie 2015, în baza acestei procuri, a fost încheiat contractul de vânzare-cumpărare înregistrat de Agenția Servicii Publice.

19. Aici, recurentul a subliniat că instanța de apel a ignorat acest contract, deși Agenția, ca emitent al actului, trebuia atrasă în proces.

20. Totodată, a susținut că automobilul a fost procurat și achitat integral din mijloacele sale proprii, inclusiv din veniturile obținute în Federația Rusă, el fiind cel care a suportat creditele și cheltuielile de întreținere ale familiei, aspecte confirmate prin probele aflate la dosar.

21. Subsidiar, recurentul a notat că acțiunea Irinei Parasca nu are un temei patrimonial real, ci a fost introdusă din motive subiective, pentru a-l determina să achite o pensie de întreținere mai mare pentru copilul minor comun. Totodată, avocatul susține că instanța de apel nu a examinat complet și obiectiv

probele administrate și nu a oferit o motivare clară, coerentă și concretă a soluției, ceea ce contravine jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, care impune instanțelor obligația de a răspunde motivat argumentelor părților.

22. Prin referința depusă la 21 iunie 2024, Irina Iamandii (Parasca), reprezentată de avocatul Igor Filip a solicitat declararea inadmisibilă a recursului înaintat de Serghei Parasca, reprezentat de avocatul Nicolae Ciumac, deoarece nu se încadrează în temeiurile stipulate la art.432 din Codul de procedură civilă.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

23. Art. 432 alin. (1) lit. a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul este admis dacă:

- a) interpretarea legii din hotărârea contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;
- b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;
- c) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv sau a fost respins ca fiind tardiv un apel depus în termen;
- d) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;
- e) hotărârea sau decizia este arbitrară ori se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;
- f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

(2) Temeiurile menționate la alin.(1) lit.d)–f) pot fi invocate în recurs doar dacă au fost invocate în apel sau dacă încălcarea a avut loc în instanța de apel.”

24. Art. 433 alin.(1) lit. f) din Codul de procedură civilă:

„(1) Cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care:

- f) recursul este vădit neîntemeiat.”

25. Art. 434 alin.(1) – (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) Recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

(2) Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.”

26. Art. 440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă:

„(1) În cazul în care se constată existența unuia dintre temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători, printr-o încheiere irevocabilă adoptată în lipsa părților, declară recursul inadmisibil.

(2) Încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se expediază părților.”

MOTIVAREA INSTANȚEI

27. Referitor la termenul de declarare a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că Serghei Parasca, reprezentat de avocatul Nicolae Ciumac s-a conformat dispozițiilor art. 434 alin.(1) din Codul de

procedură civilă, și a depus în termen recursul la 12 aprilie 2024. Or, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 06 decembrie 2023 și expediată participanților la proces, prin intermediul oficiului poștal la 20 februarie 2024, însă date despre recepționarea acesteia de către recurent sau reprezentantul acestuia, avocatul Nicolae Ciumac la dosar lipsesc, iar aceștia au susținut în cererea de recurs că au luat cunoștință de decizia instanței de apel la 21 februarie 2024 de pe portalul național al instanțelor judecătorești.

28. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (1) lit.a)-f) și alin. (2) din Codul de procedură civilă (a se vedea pct.23).

29. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă (în redacția Legii nr. 246 din 31 iulie 2023, în vigoare de la 1 septembrie 2023).

30. În recursul declarat, Serghei Parasca, reprezentat de avocatul Nicolae Ciumac se limitează la formularea unor critici generale față de soluția instanței de apel, fără a arăta în mod concret care dintre ipotezele expres și limitativ prevăzute la art. 432 alin. (1) lit. a)-f) ar fi incidente cauzei de față. O atare omisiune face imposibilă analiza de legalitate a hotărârii recurate în raport cu obiectul și scopul recursului.

31. Or, este de principiu că recursul este o cale de atac de strictă legalitate, iar partea care înțelege să îl exercite are obligația procesuală de a indica în mod clar temeiurile de drept incidente, inclusiv prin raportare la eventuale abateri grave de la normele de procedură sau de interpretare juridică.

32. Potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, dreptul de acces la o instanță, garantat de art. 6 §1 din Convenție, nu este absolut, dar limitările admise de Curte trebuie să fie previzibile și proporționale, iar reclamantul trebuie să manifeste diligență în exercitarea căilor de atac.

33. Astfel, în cauza *Grosjean c. Franței* (2002), Curtea a reținut că o cale de atac nu poate fi considerată efectivă dacă persoana interesată nu este în măsură să înțeleagă ce condiții trebuie îndeplinite pentru ca instanța să o examineze în fond. De asemenea, în cauza *Walden c. Liechtenstein* (2001), CEDO a reiterat că lipsa unei motivări clare și a indicării temeiurilor legale poate conduce la respingerea unei căi de atac ca inadmisibile, fără ca acest fapt să încalce în sine art. 6, dacă reglementarea este clară și partea avea posibilitatea reală de a se conforma.

34. Prin urmare, în contextul cadrului legal, în care motivele de recurs sunt enumerate limitativ, prin art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, obligația recurentului era aceea de a individualiza motivul de recurs, astfel încât instanța să poată evalua dacă sunt îndeplinite condițiile legale pentru reanalizarea cauzei în calea extraordinară a recursului.

35. Astfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma în vigoare la data declarării recursului, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei contestate.

36. De altfel, dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei contestate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are un caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

37. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele ierarhic inferioare. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

38. În contextul prevederilor art. 432 alin.(2) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs verifică în cazul invocării în recurs a temeiurilor menționate la art. 432 alin. (1) lit. d)–f) din Codul de procedură civilă, dacă acestea au fost invocate și în apel sau dacă pretinsa încălcare a avut loc în instanța de apel, la caz, nefiind stabilite anumite încălcări ce ar fi fost comise de instanța ierarhic inferioară.

39. Curtea Europeană a Drepturilor Omului, în jurisprudența sa constantă, statuează că, dreptul de acces la instanță nu este absolut. Există limitări implicit admise (cauza Golder împotriva Regatului Unit, p. 38, cauza Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (cauza Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (cauza Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45). Procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6§1 (cauza Helmers c. Suediei, 9 octombrie 1991).

40. De altfel, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul declarat de către Serghei Parasca, reprezentat de avocatul Nicolae Ciumac, conține obiecții de fapt și de drept, similare celor expuse anterior în cadrul examinării cauzei, care au fost analizate de către instanța de apel, fiind apreciate corespunzător.

41. Față de cele reținute, instanța de recurs constată că recursul este vădit neîntemeiat, întrucât: nu identifică în mod expres niciunul dintre temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, nu conține o motivare legală corespunzătoare a nelegalității deciziei recurate și nu se

fundamentează pe jurisprudența națională sau europeană care să justifice reanalizarea cauzei în recurs.

42. Din considerentele redate, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție conchide că recursul declarat de Serghei Parasca, reprezentat de avocatul Nicolae Ciumac, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă, în vigoare la data depunerii recursului și drept urmare prin prisma art. 433 alin. (1) lit. f), urmează a fi considerat inadmisibil.

43. Ținând cont de cele expuse supra și în temeiul art. 431 alin. (1) și (2), art.433 alin. (1) lit. f), art.440 alin. (1) și (2) din Codul de procedură civilă,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Consideră inadmisibil recursul declarat de către Serghei Parasca, reprezentat de avocatul Nicolae Ciumac împotriva deciziei din 06 decembrie 2023 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Ion Munteanu